

EP1

ผมแม่่วงหล่อที่สุดในคณะแล้ว แค่อยพิสูจน์ไม่ได้

“คือเงาะ ปิดเทอมเนี่ยกูไปนอนคิดทุกวัน กูตัดสินใจแล้วว่าปีนี้จะต้องชนะไอ้เวรแม่่งให้ได้ วิศวะไฟฟ้าแม่่งต้องมีไอ้คอนคนใหม่ ซึ่งก็คือกู เอิร์ธ กษิตศ คนนี้!”

“อ่าฮะ..”

“หือ?”

เสียงตอบรับแบบขอไปทีข้างแสดงหูคนที่ประกาศก้องเจตนา-
รณชนิดเค้นออกมาจากกันบั้งของหัวใจด้วยความมุ่งมั่นสุดขีด ชาย
หนุ่มร่างสูงโปร่งที่คาบขนมเวเฟอร์สตீกรสช็อกโกแลตไว้ในปากชะงัก
เท่าที่กำลังเหยียบที่สับลม ขมวดคิ้วจนแทบจะเป็นปมขณะเหล้มอง
ไอ้เพื่อนตัวดีที่ดิ้งลูกโป่งออกจากเครื่องแล้วใช้น้ำยางมัดลูกโป่ง
แบบลวก ๆ

“เตอร์ มึงฟังกูอยู่ปะเนี่ย”

“ฟังจ๋าา...” เจ้าของชื่อที่ไม่ค่อยจะมีใครเรียกชื่ออันเตอร์
เต็ม ๆ ตามที่พ่อแม่อุตสาหะเลือกสรรมาให้เป็นอย่างดีพูดเสียง
ยานคาง สายตาไม่ได้ละไปจากลูกโป่งในมือ “มึงว่าต่อไปสิ”

“เนี่ย มึงไม่ฟังกูอะ!”

“ไอ้ห่า ถ้ากูไม่ฟังจะคุยกับมึงรู้เรื่องปะ” คู่สนทนาเงยหน้าขึ้นสบตาเพื่อนจอมหาเรื่องผู้เตี้ยกว่าตนเล็กน้อย ซึ่งกำลังยืนค้ำหัวอยู่ เผยสีหน้าระอาใจอย่างไม่ปิดบัง

“เร้าหรือจิงวะ ไม่ไปปนไอ้ตีมันมั่งละ” ท้ายประโยคชายหนุ่มพยักพยิดไปทางคนที่นั่งอยู่ข้างๆ และกำลังหยิบลูกโป่งมาครอบลงบนปากของที่สูบลมอีกอันหนึ่ง

“ก็รู้ว่าควมมันตั้งใจฟังไง มันใส่ใจเพื่อน ไม่เหมือนมึง!”

“มึงรู้ได้ไง มันยิ่งแบบฯ อ่อนอยู่ โดนลากมาช่วยเตรียมงานรับน้องคณะแต่เช้าอีก อาจจะไปเฝ้าพระอินทร์แล้วก็ได้”

“กูยังอยู่” เสียงทุ้มเนิบดังขึ้น ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ใบหน้าออกแนวเชื่องซึมคล้ายคนง่วงนอนตลอดเวลา ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากดวงตาเรียววิหังตาดกทั้งสองข้าง ที่ถูกบดบังไว้ภายใต้แว่นสายตาเลนส์สี่เหลี่ยมไร้กรอบเหลือบมองเพื่อนข้างตัว

“อ้าวเหอ กูเห็นมึงนี่เป็นหลับขยับเป็นแดกนะดี” ฮันเตอร์ยิ้มมุมปาก เผยให้เห็นลักยิ้มที่แก้มข้างขวาเด่นชัดที่ละลายใจสาว ๆ ในมหา'ลัยมานับไม่ถ้วน

คนถูกแซวผ่อนลมหายใจเฮือกโดยไม่ได้เถียงอะไร คราวนี้ก้าวกาแฟลาเต้มาดูดอีกหนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองคนที่ยืนหน้าบูด “แล้วมึงจะทำยังไงละ”

“มีแต่มึงจิง ๆ ที่ใส่ใจทุกข์สุขของกูนะเพื่อนรัก” เอิร์ธเบะปากทำหน้าชาบซึ่ง ปากเคี้ยวเวเฟอร์แต่เขาก็ขยับเหยียบลงบนที่สูบลมอีกครั้ง พลังพรวดุดอย่างกระตือรือร้น “คือจ้ะ กูรู้ว่าแม่งยากที่จะชนะแบบขาดลอย กูไม่ได้มีบัพเป็นสตรีมเมอร์ เป็นอินฟลูฯ คนดังผู้ติดตามครึ่งล้านแบบไอ้เวร แต่อย่างน้อยกูก็ตั้งเป้าไว้ว่าอยากมี

ลักโพสท์หรือไม่ก็คลิปหนึ่งที่ยอดวิวยอดไลก์ชนะมัน”

“ขอขัดแป้นนะ มึงเรียกไอ้เวย์ว่าไอ้เวอร์ ๆ จนกูเกือบลืมนะว่า มันชื่อเวย์” ฮันเตอร์พูดเสียงกลั้วหัวเราะ

“เพราะมันควรเปลี่ยนไปชื่อเวอร์ยังงี้ละ” เอิร์ธคั่นเสียงลอดไรฟัน ดึงเวเฟอร์ชิ้นใหม่จากถุงมากัดกรั้วม ๆ ระบายอารมณ์ ใบหน้าที่ใครจะมองว่าหล่อเหลาเอากการ หรือน่ารักน่าเอ็นดูไม่หยอกก็ได้ บั้งตึง

“เวอร์ที่ย่อมาจากเจ้ากรรมนายเวรของกูเนี่ย! ถ้าไม่มีมัน ป่านนี้ กูก็เป็นคนได้ไปถ่ายพวกวีทีอาร์งานรับน้องสบาย ๆ หน้ากล้องแล้วปะ ไม่ใช่ต้องมาปัมลมใส่ลูกโป่งประดับซุ้มให้เมื่อยตีนอยู่อย่างนี้”

“ถึงไม่มีมัน คนที่ได้ถ่ายวีทีอาร์คณะก็อาจจะเป็นนักกีฬา มหา’ลัยอย่างไอ้เตอร์อยู่ดีนะ” เด็กเนิร์ดประจำกลุ่มส่งเสียงค้านเบา ๆ

คนถูกพาดพิงหันมายกคิ้วให้เป็นทำนองชอบใจ พอหันไปสบตาเอิร์ธก็แสรังพูดถ่อมตัว “คือแบบ ถึงกูจะหล่อ หุ่นดี เล่นฟุตบอล เก่ง สาวตรึม มีเสน่ห์เกินห้ามใจก็จริง แต่กูไม่ถนัดออกกล้องวะ มึงก็เห็นอยู่ว่าเวลาที่พวกรุ่นพี่สโมฯ มาชวน กูปฏิเสธตลอด เพราะงั้น มึงไม่ต้องห่วงนะไอ้เอิร์ธ ถ้าไม่มีไอ้เวย์ มึงก็ต้องได้เป็นตัวแทนคณะ อยู่แล้วเว้ย”

“กูก็ว่าอย่างนั้นแหละ!” เอิร์ธเชิดหน้าอย่างมั่นใจ

แต่ไหนแต่ไรเขาก็มั่นใจว่าตัวเองหน้าตาดี ไม่ใช่แค่ระดับพอไปวัดไปวา เพราะไปหาวัดไหนก็คงเจอคนหล่อขนาดนี้ได้ยาก เอิร์ธมั่นใจว่าตัวเองหล่อสุดในคณะแค่นี้พิสูจนไม่ได้ ดังนั้นถ้าไม่มีคู่แข่ง คนสำคัญอย่างไอ้หาเวอร์ เอ้ย! เวย์ ที่ตามติดเขายิ่งกว่าสัณฆเวสดีตั้งแต่ชั้นประถม มัธยม ยันมหา’ลัย ก็ยังเสือกมาเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์

เหมือนกัน สาขาไฟฟ้าเหมือนกัน มหา'ลัยเดียวกันอีก แสงสปอตไลท์จากคนรอบข้างจะส่องไปที่ไหนได้ ถ้าไม่ใช่ เอิร์ธ กษิดิศ คนนี้!

ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับไอ้เวย์คือคู่แข่งตลอดกาล ในทีนี้ไม่ได้หมายถึงเรื่องเรียนหรือกีฬา เพราะเรื่องเรียนเขาชนะมัน พอดิฉลาดกว่าอะนะ ส่วนเรื่องกีฬาก็ต้องยกให้ไอ้เวย์ไป เพราะเอิร์ธเล่นกีฬาได้แค่พอถูกใจ ต่างจากไอ้เวย์ที่เคยเป็นนักกีฬาเทควันโดของโรงเรียน แต่การแข่งขันระหว่างพวกเขาคือด้านความป๊อปต่างหาก

สมัยเรียนมัธยม เอิร์ธกับเวย์จัดเป็นคนดังของโรงเรียนมัธยมเอกชนชายล้วนชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ตอนประถมก็เป็นเพื่อนกันดี ๆ มีกวนตีนกันบ้างนิดหน่อยตามประสาเด็กผู้ชายทั่วไปนี่แหละ จุดเปลี่ยนมันเกิดขึ้นช่วงมัธยมต้น ซึ่งเป็นช่วงเข้าสู่วัยรุ่นวัยเบี้ยวที่เริ่มให้ความสำคัญแก่การเป็นจุดสนใจ ใคร ๆ ก็ชอบถูกมองเห็น ถูกชื่นชมใช่ไหมละ ยิ่งเวลามีคนมาตามกรีดตามกดไลก์ก็ยิ่งรู้สึกดีเข้าไปใหญ่

ประเด็นคือไอ้เวย์ที่ตอนนั้นก็เป็่นนักกีฬาโรงเรียนด้วยแถมโคตรป๊อป เพจโรงเรียนลงรูปทีหยอดไลก์เป็นพันเป็นหมื่น ส่วนเขาที่เป็นเด็กเรียนขี้เกียจทำกิจกรรมเลยดังสู่มันไม่ได้ แรกเริ่มเดิมทีเอิร์ธก็ไม่ได้สนใจจะแข่งขันในเรื่องที่ดูจะไร้สาระในสายตาชาวบ้านหรอก ถ้าไม่ใช่เพราะไอ้ห่าเวย์ชอบมากวนประสาทเขา ชิงเรื่องจำนวนซ็อกโกแลตที่ได้วันวาเลนไทน์บ้างละ ยอดโลกโพสต์อินสตาแกรมบ้างละ แรก ๆ ก็ไม่อะไร นานวันเข้าเริ่มหมั่นได้ แหม่งเป็นท่าอะไรไม่รู้ชอบยั่วโมโห นิสัยแบบนี้อายุไม่ยืนชั่ววันะรู้ไหม

เอิร์ธรู้จักกับเวย์ตั้งแต่ประถม เลยรู้สันดานว่ามันชอบแหย่ชาวบ้าน เห็นคนอื่นหงุดหงิดแล้วมีความสุข ส่วนเขาก็เป็นประเภทหน้าบางยุขึ้นง่ายชะด้วย มันเลยยิ่งชอบแกล้ง เหมือนไฟกับน้ำมัน

รู้ตัวอีกทีก็กลายเป็นคู่แข่งกันไปซะแล้ว เอิร์ธพยายามหาวิธีที่จะทำให้ตัวเองดังแซงหน้าไอ้เวย์ ทุกสายตาในรั้วโรงเรียนควรจะจับจ้องมาที่เขา โพลหนุ่มสุดอันดับหนึ่งในโรงเรียนควรเป็นของเขาเพื่อดับมัน ไอ้ห่าเวย์

ถามว่าเกลียดชังหน้ากันไหม ก็ไม่หรอก อย่างน้อยๆ ถ้าตัดเรื่องชอบกวนตีนทิ้งไปไอ้เวย์มันก็นับเขาเป็นเพื่อนอะนะ ส่วนเอิร์ธก็ไม่ได้เกลียดเพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่หกขวบ ออกแนวหมั่นไส้มากกว่า เลยอยากจะเอาชนะให้ได้สักครั้ง มันจะได้เลิกทำตัวน่ารำคาญแบบนี้สักที ที่บอกว่าสักครั้งก็เพราะในด้านความป๊อป เอิร์ธไม่เคยชนะไอ้เวย์ได้เลย ตั้งแต่ ม.3 ยัน ม.6 โพลหนุ่มป๊อปในโรงเรียนไอ้เวย์ก็ได้ลำดับสูงกว่าเขามาโดยตลอด

พอเข้ามาหา'ลัยก็ยิ่งทิ้งห่างเข้าไปใหญ่ เพราะช่วง ม.6 ไอ้เวย์ดันโด่งดังขึ้นมาจากการทำช่องสตรีมเมอร์เกมในดึกด๊อก บวกกับหน้าตาถูกรักพระเจ้าที่แปลว่าพ่อแม่มันปั้น มันเลยเลิกเป็นนักกีฬาผันตัวมาเป็นอินฟลูเอนเซอร์วัยรุ่นคนดัง รับงานถ่ายแบบ งานรีวิwpอเข้ามาหา'ลัยก็ได้เป็นตัวแทนคณะถ่ายโปรโมตงานต่างๆ

เฟลอๆ ถ้ายุคนี้ยังมีประกวดดาวเดือน มันก็คงเป็นเดือนคณะนั้นแหละ สาวๆ หลงใหลได้ปลื้มมันอย่างหน้ามิดตามัวขนาดนั้น พวกผู้ชายก็ยกย่องมันเป็นลูกพี่เป็นเทพบ้างบออะไรนั่น ทั้งยังมีแอนตี้ ด้วยนะ ส่วนใหญ่ก็พวกผู้ชายที่หมั่นไส้มันเพราะสาวหวิดนั่นละ ถ้าใครมีแอนตี้ คอยจ้องก็แปลว่าดังจนมีคนจ้องจะเหยียบแล้วไง

ไหนใครบอกบิวตี้สแตนดาร์ดคนไทยต้องขาวไว้ก่อนแล้วชีวิตจะง่าย เขานี้สว่างจนอีกนิตจะแข่งกับหลอดไฟแล้ว ทำไมไอ้เวย์มันถึงป๊อปกว่าได้ละวะ! เพราะมันหล่อเหวอ ก็เออ ไข่แหละ หล่อคม

แบบหนุ่มได้ ตามคัมดาหวานสันกรามชัดนะ แต่เอิร์ธก็คิดว่าตัวเอง
หล่อมากเหมือนกัน ตาโต ขนตาหนา เครื่องหน้าถือว่าดูดี ถึงขนาด
เคยมีคนทักโอจีมาชวนไปแคสต์ซีรีส์วายด้วยซ้ำ แต่ตอนนั้นไม่ได้
ตอบกลับไปเพราะกลัวโดนหลอกไปขาย หล่อขนาดนี้แล้วเขาแพ้มัน
ได้ไง!

หรือเพราะมันร้องเพลงพอใช้ได้ เต็มเก่ง ส่วนเขาแขนขาไม่
เคยจะสามัคคีกันงั้นหะอ เพราะร้องเต้นไม่ได้คนเลยไม่มุงเท่า หรือ
เพราะมันเป็นเทพเวทย์แบบที่แฟนคลับชายแท้หญิงแท้ในช่องแคสต์
เกมของมันขยันอวยนักหนา เพราะมันเป็นอินฟลูฯ ชื่อดัง ส่วนเขา
โนเนมไร้ใหม่

หลังจากวิเคราะห์แบบใช้สมองล้วนๆ ไม่ต้องพึ่ง AI ตลอด
ปิดเทอมที่ผ่านมา เอิร์ธก็สรุปได้ว่าสาเหตุเดียวที่เขาไม่ดังเท่าไอ้เวทย์
สักที ก็แค่เพราะแสงของสังคมยังส่องมาไม่เท่าไอ้เวทย์เท่านั้นแหละ!

ดังนั้นเขาก็ต้องทำตัวเป็นหนึ่งใน Kingdom Plantae โหยหา
แสงประหนึ่งข้าวปลาสักหน่อยแล้ว เอิร์ธคิดง่ายๆ ว่าถ้ายังไม่เป็นที่
รู้จักก็แค่เสนอหน้าเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของมหา'ลัยสิ! พอใครๆ
เห็นความหล่อเหลาของเขาก็จะตามมาฟอลฯ อินสตาแกรม ถ่าย
คลิปหวีดใดๆ ลงตึกตอก หลังจากนั้นยอดโลกียอดวิวก็จะเพิ่มขึ้น
โดยธรรมชาติ แล้วสักวันเขาก็จะโด่งดังกว่าไอ้เวทย์แน่นอน!

“นั่นแหละ ปีนี้อีกก็เลยว่าจะลงกิจกรรมเยอะๆ ยิ่งไงเราก็ต้อง
เก็บชั่วโมงกิจกรรมทุกด้านให้ครบถึงจะเรียนจบได้อยู่แล้วด้วย กูจะ
กลายเป็นพี่สตาฟฟ์หล่อบอกต่อด้วย แล้วก็แถมระเบิด ขนะไอ้เวทย์
กลายเป็นราชาอินฟลูเอนเซอร์ให้ได้เลย!” เอิร์ธสรุปให้เพื่อนทั้งสอง
ฟังหลังจากพล่อมเนื้อสามน้ำสับมายืดยาว

“ประโยคสุดท้ายนั้นติดลิขลิทธิปะวะ” by อันเตอร์

“ก็ให้เครดิตไป ใคร ๆ ก็รู้ว่ามาจากวันพีช” by คิว
แล้วทั้งคู่ก็มองหน้ากัน ทันใดนั้นนักฟุตบอลหนุ่มคนดังของ
มหา’ลัยก็อมยิ้ม

“เอาจริงมึงไม่ต้องลำปากขนาดนั้นก็ได้นะเอิร์ธ ลองแก้ผ้าวิ่ง
รอบมหา’ลัยดู ยอดวิวคลิปมึงก็แซงไอ้เวย์ได้ละ มึงจะไม่ได้ดังแค่นี้
มหา’ลัยด้วยนะ มึงอาจจะดังระดับประเทศเลย”

“มึงก็พูดไป มันยังยุขึ้นอยู่ เกิดมันทำจริงขึ้นมาทำไม เราไม่
ต้องเสียเวลาไปประกันตัวมันที่โรงพักหรอก”

“ฟังดูแปลก ๆ เหมือนจะห่วงกู แต่อาจจะยังนะ” เอิร์ธหรีตา
ยื่นมือไปจะผลักหัวไอ้หนุ่มตมที่ดูเฟิ่น ๆ เหมือนจะยอมคน แต่เวลา
ด่าแอบเจ็บไม่เบา

คิวโยกหัวหลบได้อย่างง่ายดาย ใช้นิ้วชี้ต้นแขนที่ตกลงมา
กลางจมูกกลับขึ้นไปบนดั่งพลางถามด้วยสีหน้าตื่นเตมตาที่น้อยครั้ง
จะได้เห็น “มึงจะไม่ใช่แก๊วแก๊วไอ้ปะ กูเลิกคบนะ”

“ใครจะทำ! กูยังมีสติเหลืออยู่บ้างเถอะ!” คนถูกทำทนายถลึงตา
ถึงจะได้ยินพวกเพื่อนกับรุ่นพี่ในคณะพูดอยู่บ่อย ๆ ว่าตนเป็นมนุษย์
แปลก ๆ ดูบ๊อง ๆ ประเภทให้เป็นเพื่อนก็ดีแต่เป็นแฟนอาจจะยัง แต่
ก็คงแค่แซวกันเฉย ๆ มั้ง คงไม่มีใครคิดว่าเอิร์ธไม่เต็มจริง ๆ หรอกน่า
ว่าแต่... นี่ไอ้คิวถึงขั้นจะเลิกคบเขาเลยอะ!

“มึงคิดจะเลิกคบกูเลยหรอ แรงวะ ถ้าเปลี่ยนเป็นไอ้เตอร์ ต่อ
ให้แม่งวิ่งแก้ผ้าจริงมึงก็ไม่เลิกคบหรอกไอ้ปะ” เอิร์ธตัดพ้อ

“ก็กูกินเบอร์ดีทุกวันเลยเป็นที่หนึ่งในใจตมนี้หว่า ช่วยไม่ได้
อะนะ” ฮันเตอร์ยกคิ้ว ขยยของขนมเวเฟอร์จากมือเอิร์ธมากินแก้หิว

“ของฟรีนี่อร่อยวะ แต่มึงแดกแต่ซ็อกโกแลตไม่เบื่อหรอวะ
วันหลังซื้อรสสตรอว์เบอร์รีบ้างดิ”

“กูชอบกินช็อกโกแลต จะซื้อสตอร์วเบอร์รี่ทำห่าไร แล้วนี่ของฟรีที่ไหน ของกู! ใครให้มึงกิน!”

“บ้านก็รวย แค่นมอย่างก็ได้ปะ อะดี” อันเตอร์ว่าพลงหยิบนมยัดใส่ปากนุ่มเนิร์ดประจำกลุ่ม

ด้านเจ้าของนมหันไปมองคิว พอเห็นมันเคี้ยวหยับ ๆ ไม่หือไม่อือและไม่ปฏิเสธเรื่องที่ไอเตอร์พูดว่าเป็นที่หนึ่งในใจมัน เหมือนกับยอมรับกลาย ๆ เอิร์ธก็อดน้อยใจไม่ได้ ทั้งที่เขารักไอคิว หมายถึงรักในฐานะเพื่อนแบบบริสุทธิ์ใจร้อยเปอร์เซ็นต์แท้ ๆ แต่ดูท่าลำดับความสำคัญในใจไอคิวเขาน่าจะเป็นที่สอง รองจากไอเตอร์ตลอดกาลแน่ ๆ

พวกเขาสามคนเจอกันครั้งแรกในงานแรกพบคณะ ถึงคิวจะเจียบขริมแบตฯ อ่อนไปหน่อย แต่ดูจะมีสติที่สุดในกลุ่ม มันยื่นเข้าแถวอยู่หลังเอิร์ธที่กำลังตื่นเต้นกับสภาพแวดล้อมใหม่จนออกอาการเด๋อตา ต้องให้มันคอยบอกนู่นนี่ไม่ให้เผลอปล่อยไก่อ ส่วนอันเตอร์ก็ยืนอยู่หลังคิวอีกที พวกเขาเลยได้พูดคุยกัน ตอนรับน้องก็อยู่กลุ่มเดียวกันเลยสนิทกันไปโดยปริยาย

จะว่าไปพวกเขาสามคนมีบุคลิกแตกต่างกันสุดขั้ว เอิร์ธเป็นคนประเภทบุคลิกลั่น ๆ นิดหน่อย ส่วนคิวค่อนข้างอินโทรเวิร์ตไปรแมกซ์ นุ่มเนิร์ดแฉ่งทรงติ่มดงแก่เรียน ขณะที่อันเตอร์อัยาศัยดีเข้าถึงง่าย เป็นหนุ่มแพรวพราวเจ้าเสน่ห์ มีแต่คนสงสัยว่าพวกเขาคบกันได้ยังไง ซึ่งเอิร์ธก็สงสัยเช่นกัน แต่พวกมันสองคนก็เป็นเพื่อนที่เขาอยู่ด้วยแล้วสบายใจ และก็หวังว่าจะคบกันรอดไปจนจบการศึกษา

ทว่าสิ่งที่แปลกก็คือ ทั้งที่เขาใช้เวลากับความมากกว่าอันเตอร์ที่เป็นนักฟุตบอลของมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่อันเตอร์จะถูกโค้ชเรียก

ตัวไปฝึกซ้อมหรือเดินสายแข่งขัน ไม่ได้อยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตาสักเท่าไร แต่คิดกลับดูไอ้ฮันเตอร์มากกว่าเขาอย่างเห็นได้ชัด อย่างชื่อนี้ก็ยอมให้ไอ้เตอร์เรียกมันว่าตี้แค่คนเดียวด้วย พอเขาเรียกบ้าง มันก็บอกให้เขาเรียกมันว่าคิว บอกว่าเดี่ยวคนแห่เรียกตี่มากๆ มันจะลืมนชื่อตัวเอง เหตุผลอะไรของแม่งก็ไม่รู้

แล้วกับเขานี้บางทีก็ทำตัวเหมือนฟ่อ เห็นจ้องๆ แบบนั้นเวลาเข้าโหมดซีเรียสอย่างตอนปั่นหรือตีหนังสือให้นี้โคตรเอาเรื่อง แต่พอเป็นไอ้เตอร์ ปากบ่นก็จริงแต่สุดท้ายก็ยอมตามใจมันอยู่ดี หรือเพราะพวกมันสองคนอยู่คนเดียวกัน ถึงจะคนละห้อง คนละชั้น แต่ก็อาจจะมีโอกาสได้พูดคุยกันบ่อยๆ เลยนสนิทกันมากกว่าเขาที่อยู่คนละทีงั้นหรอ

บางทีก็แอบน้อยใจ คือแบบว่าอยากโดนตามใจบ้างไร แต่ถึงอย่างนั้นเอิร์ธก็ไม่เคยรู้สึกว่าเป็นส่วนเกินของกลุ่ม ไอ้คิวให้อารมณ์เหมือนฟ่อมาย่ลูกสองที่เลี้ยงลูกคนละแบบละมั้ง ลูกคนโตอย่างเขาก็ต้องโดนคาดหวังมากกว่าลูกคนเล็กไร้แก่นสารแบบไอ้เตอร์อยู่แล้ว

“สรุปก็คือ ปีนี้มึงจะไปเน้นสายกิจกรรมเรียกเรตติงแข่งกับไอ้เว่ยไ่ปะ” ฮันเตอร์สรุปบทสนทนาที่ค้างไว้พร้อมกับลุกขึ้นยืน หยิบเชือกฟางผูกลูกโป่งที่สุบลมไว้จำนวนมากเข้าด้วยกัน เตรียมเอาไปพันข้อมประตูดั้ง โดยมีคิวลุกขึ้นไปช่วย

เอิร์ธพยักหน้าหงิกๆ “ใช่ ส่วนใหญ่พวกคิวดีบอยในเพจมหา’ลัยก็มาจากสายกิจกรรมทั้งนั้นนี่หว่า เป็นไง แผนกูเฉียบปะ”

“เฉียบมาก อย่างเอา อัจฉริยะ ฉลาดสุดๆ เลยครับเพื่อน” เสียงทุ้มเจือแหบเป็นเอกลักษณ์นั้นไม่ได้มาจากปากของเพื่อนสนิททั้งสอง แต่ดังมาจากด้านหลัง

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเอิร์ธทอประกายวาบ ขณะหันขวับไปสบตาคู่แข่งตลอดกาลของตนในชุดนิตินานครั้งจะเห็นมันผูกเนกไทสวมชุดถูกระเบียบ ฝ่ายนั้นกำลังย่างก้าวเข้ามาที่ลานคณะวิศวกรรมศาสตร์แบบโคตรแอ็ก สองมือล้วงกระเป๋ากางเกงพลางยิ้มระรื่น

“โทษทีมาช่วยช้า พอดิฎูเพิ่งทำผมเสร็จ คือมึงก็ต้องเข้าใจอะนะว่ากูเป็นหน้าเป็นตาของคณะ มันก็ต้องมีคนมาช่วยดูแลเสื้อผ้าหน้าผมกันนิดนึง”

ดูสิ ดูมัน! ปากแบบนี้ไม่ให้มันไฉยยังไหว เอาจริงเอิร์ธก็รู้ว่าไอ้เวย์แม่งแค่พูดเพราะอยากจะแหย่เขาเท่านั้นแหละ ไม่ค่อยเห็นมันไปกวนตีนคนอื่นแบบนี้ อาจจะไม่อยากหาเรื่องโดนตีินเลยมาหาเรื่องแต่กับเขาที่มันรู้อยู่แล้วว่าไม่ชอบใช้ความรุนแรง เอิร์ธก็เคยพยายามจะอดทนไม่สนใจแล้วนะ แต่เลือดลูกผู้ชายมันแรงอะ ศักดิ์ศรีค้าค่อ มาทับถมกันถึงถิ่นจะให้อยู่เฉยๆ ได้ไง

แล้วดูแม่งยิ้ม ขนาดรอยยิ้มยังกวนตีนอะ น่าต่ออยฉิบหาย แต่ไม่ต่ออยห rokok เดียวเจ็บมือ

“เมื่อก็ได้ยินไอ้เตอร์ว่าไงนะ มึงจะลงกิจกรรมไปเรียกเรตติ้งให้ตัวเอง?” เวย์ถาม มือก็หยิบเวเฟอร์จากซองในมือฮันเตอร์มากินโดยไม่ถามสักคำ เจ้าของขนมจึงยิ่งฮึดฮัดหนักกว่าเดิม

“ช่วย มันจะแข่งกับมึงอะ” ฮันเตอร์ตอบ จับตาดูการปะทะฝีปากของทอมแอนด์เจอร์รีประจำภาคไฟฟ้าอย่างใกล้ชิด แน่นอนว่าไอ้เบ๊ยกอย่างเอิร์ธเพื่อนรักของเขาคือน้องหนูเจอร์รี

“ไม่น่าเชื่อว่าปีนี้มึงจะมีไฟมาแข่งกับกูด้วย จะไปสายกิจกรรม? ขี้เกียจตัวเป็นขน แทบจะแต่งงานกับเตียงที่ห้องแบบมึงอะนะ” เวย์หรีตามองพลางกลั่นยิ้ม “ไหวเหรวะ เอาเวลาไปหัดเต้นแล้วอัดคลิป

ลงตึกตึกตึกกว่าม้างง หนูเอิร์ธ สบายกว่าเยอะเลยนะ”

คำแนะนำที่เหมือนจะหวังดีแต่สายตาเจือแววขบขันราวกับสบประมาททำให้คนมองยิ่งฉุนเข้าไปใหญ่ นี่ยังไม่ับการที่อีกฝ่ายเดินมายืนข้างๆ เขาด้วยส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรของมัน จงใจข่มกันชัดๆ เลยนี่หว่า!

พูดถึงเรื่องส่วนสูงก็ไม่ได้มีแค่อั้วเวย์ที่ทำให้เอิร์ธรู้สึกมีปม หันไปทางซ้ายอั้วเตอร์สูงร้อยแปดสิบ หันไปทางขวายิ่งแล้วใหญ่ เพราะอั้วคิวสูงหนึ่งร้อยแปดสิบหก พ่อแม่พวกมันให้กินสเต็กเนื้อยีราฟกับนมทุกมื้อกันหรือไงก็ไม่รู้ คนที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหกเซนติเมตรตามมาตรฐานชายไทยอย่างเขาก็เลยกลายเป็นหลุมอากาศไปเลย

“หรือไม่งั้นก็ลองมาเป็นสตรีมเมอร์แบบกูก็ได้ ถึงมึงจะเล่นเกมไม่เก่ง แต่ขายความกากก็เป็นคอนเทนต์ได้นะเว้ย” อั้วเวย์ยังยิ้มกวนตีน แนะนำแบบหวังดีประสงคร้าย

จากหางตา เอิร์ธเห็นอั้วเตอร์กลั่นหัวเราะจนไหล่สั่น ส่วนอั้วคิวส่ายหน้าเหมือนปลงแล้วหันกลับไปผูกเชือกฟางห้อยลูกโป่งเข้ากับโครงประตูซุ้มให้งานเสร็จๆ ไป ส่วนเขานะเหวอ อยากเอาที่สับลมฟาดกบาลอั้วคนพูดจริงๆ!

“มึงมายืนพาลมยี้ดยาวอะไร หรือกลัวกูดังกว่าเลยมาสกัสดารุงหรือไง ฮะ!” คนตัวเล็กกว่าเชิดหน้ายิ้มกระหยิ่ม “ยุคของมึงมันใกล้จบแล้ว ปีนู้กูได้เป็นตัวแทนคณะแน่!”

“ครับๆ ช่วยเป็นแทนผมหน่อยเถอะครับ แค่นี้ปีที่แล้วกูโดนตามตัวไปถ่ายงานนู่นนี่ก็เบื่อแล้วอะ แล้วกูยังมียานถ่ายแบบกับวีวีนอกสถานที่อีก แทบไม่ได้ใช้ชีวิตเฟรชชีเลย อยากอยู่ว่างๆ แบบมึงบ้างเหมือนกัน” คู่สนทนากล่าวด้วยน้ำเสียงเหนื่อยใจอย่างเสแสร้ง

“เวย์ๆ” เสียงตะโกนดังมาจากทางด้านหลัง รุนพี่สาวคนหนึ่ง

จากทีมงานสโมสภคณะตะโกนมาจากใต้อาคารเรียน “อย่าเพิ่งไปตรงนั้น ไปถ่ายคลิปพัทวิคคณะก่อน”

“โอเคพี!” เวย์ตะโกนตอบแล้วหันไปยิ้มเจ้าเล่ห์ใส่เอิร์ธที่ยืนหน้าหงิก “เห็นปะ ภูโดนเรียกอีกละ มึงก็รีบๆ มาแบ่งเบามาระภูนะจะหนู”

มือหยาบกร้านตบลงบนไหล่เพื่อนวัยเด็กหนักๆ เอิร์ธเลยเงื้อมือหมายจะตีปาบลงบนมืออีกฝ่าย แต่กลายเป็นการทำร้ายตัวเอง เพราะไ้เวย์ดันชักมือออกด้วยความโง่เจ๋อผีสาง เสียร่องไ้โดยจึงดึงออกจากปากผู้กระทำซะเอง

“ไ้เวร! ไ้เซี่ย!”

“เฮ้อ! ทำตัวเองแล้วมาด่าภูเฉย พวกมึงก็ดูๆ มันเหนื่อยนะอย่าลืมน้ามันไปฉีดวัคซีนพิษสุนัขบ้า” เวย์หันไปพยักพเยิดกับเพื่อนอีกสองคนที่เหลือ

ฮันเตอร์ยักคิ้วตอบด้วยเสียงหัวเราะขลุกลั่นในลำคอ ส่วนคิวได้แต่เหลือบมองลอดแว่นใส่ไ้พวกบ้าสามคนตรงหน้าด้วยสายตาปลงตกปนซาซึน

“ภูจะแจ้ง พากูไปแจ้งความเลย แม่่งทำร้ายภู!” เอิร์ธโวยวายดวงตาจ้องมองตามหลังคนที่เดินแ้ก้ล้วงกระเป๋ากลับไปหา รุ่่นพีเหม็ง

“แจ้งข้อหาอะไร บอกตำรวจว่ามันทำให้มึงตีตัวเองนะเหรอกตำรวจจะฆ่าเอาอะดิ” คิวกล่าวด้วยเสียงง่วงๆ พลังหันไปคว้ากระเป๋าของฮันเตอร์ ล้วงเอาขวดสเปรย์บรรเทาอาการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อออกมายื่นส่งให้เอิร์ธ “เฮ้อ”

“ดิเนะมึงหียบภูกัน ไม่ล้วงอีกขวดออกมา” เจ้าของกระเป๋าโยนซองขนมที่ว่างเปล่าลงถึงขยะแ่วนั้น พลังอมยิ้ม “ภูเพิ่งซื้อเจล

หล่อสิ้นมาใหม่พอดี”

คิวชะงัก หันไปมองเพื่อน “...นี่เดี๋ยวนี มึง... ภูนิกว่ามึงชอบแต่ผู้หญิง”

“ก็ใช่ แต่บางทีกับผู้หญิงมันก็จำเป็นเว้ย บางคนเขาก็... โวะ! เดี่ยวไว้ภูค่อยไปอธิบาย” ฮันเตอร์พูดซ้ำๆ ยื่นมือไปโยกหัวคนตัวสูงกว่าเหมือนผู้ใหญ่เอ็นดูเด็ก “น้องตัวยังไม่เคยเลยไม่รู้เรื่องอะดิ ก็บอกแล้วว่า ให้อลองๆ ภูจะพาไปเปิดประสบการณ์มึงก็ไม่เอา”

คิวปิดมืออีกฝ่ายออก พูดเสียงแกนๆ “ภูจะทำแค่กับคนที่ภูชอบ”

“เออ เออเหอะ ตามใจ” คู่สนทนาเดาะลั่นพลางหันไปมองเอิร์ธที่พ่นยาแล้วกำลึงบิบๆ นวดๆ ไหล่ตัวเอง “นวดเสร็จแล้วก็มาปั้มลูกโป่งต่อเว้ย น่าจะอีกห้าสิบบใบได้เลยมั้งเนี่ย ปากชุ่มใหญ่ฉิบหาย แล้วเสือกบอกให้ใส่ลูกโป่งเต็มๆ ไว้เป็นฉากถ่ายคอนเทนต์อีก ใครเม่งคิด”

“พวกปีสามเ๊ง ปีหน้าพวกเราไม่เอางี้ละ ทำฐานธัมมิณิมอลไม่ต้องทำห่าอะไรเลย” เอิร์ธพูดพลางฉีกซองบรรจุลูกโป่งที่ยังไม่ได้สูบลม ทำหน้าที่ต่อพลางขมวดคิ้ว “ว่าแต่งานรับน้องเนี่ย ส่วนใหญ่มันก็เฟิสต์อิมเพรชชันปะ แบบถ้าอยากเป็นรุ่นพี่ปั๊ปปๆ ในสายตาเด็กปีหนึ่งก็ต้องเสนอหน้ามีบทบาทเยอะๆ เข้าไว้ แปลว่าภูต้องตั้งใจสินะ”

“ก็จริง เพราะพวกรุ่นพี่ก็เล็งเลือกเด็กไปทำกิจกรรมตัวแทนคณะตั้งแต่วันแรกๆ เหมือนกัน งั้นมึงก็ต้องขยันหน่อยละเอิร์ธ” ฮันเตอร์ยื่นมือไปบีบไหล่เพื่อนตามความเคยชิน แต่ดันได้ยินเสียงร้องไห้ออกจากปากเอิร์ธพร้อมสายตาเขียวๆ เพราะดันไปบีบไหล่ข้างที่เจ็บพอดี

“หรือมึงอยากจะได้กิจกรรมรับน้องอื่นนอกจากของคณะ ก็ยังมีสตาร์ฟงาน First Date มหา’ลัยอยู่นะ” คิวกล่าวขึ้นเสียงเนือย “เมื่อวานกูเพิ่งลงไป ตอนนี้อยู่รับสมัครอยู่ คนยังไม่เต็ม”

“เออวะ กูลงสตาร์ฟเฟิสต์เด็ดด้วยดีปะ” เอิร์ธตาเป็นประกาย มองเห็นหนทางที่จะได้เป็นดาวโดดเด่น ทว่าวินาทีต่อมาความลังเลก็ปรากฏในดวงตาสีน้ำตาลเข้ม “แต่เฟิสต์เดคมันเสาร์หน้าปะ ตรงกับงานจับมือน้องบะหมี่พอดีเลยอะ”

อยากได้แสงก็ใช่ แต่ถ้าจะต้องพลาดงานจับมือของวงไอดอล เกิร์ลกรุ๊ปที่ตามตั้งมาหลายปีเอิร์ธก็คิดหนัก บัตรก็ซื้อไว้หมดแล้วด้วยนี่สิ...

“ส่วนใหญ่งานมันจัดสองวันไม่ใช่่อ” ฮันเตอร์ถามขึ้น “มึงก็ไปวันอาทิตย์ได้นี่ ถ้ามีบัตรของวันเสาร์ก็ไปหาแลกเปลี่ยนรอบวันอาทิตย์กับคนอื่นเอา มันต้องมีคนให้แลกบ้างแหละ”

“เออวะ แล้วมึงรู้ได้ไง มึงก็ตั้งวงเดียวกับกูระอะ”

“เปล่า คนที่กูเคยติดด้วยเขาเป็นแฟนเกิร์ลวงนี้ กูเลยพอรู้อะไรนิด ๆ หน่อย ๆ” นักฟุตบอลหนุ่มยักคิ้ว “ทีนี้มึงก็ไม่พลาดอะไรละ”

“จริง คณะอื่นจะได้เห็นหน้าหล่อ ๆ ของกูด้วย เซ็ดดด ไอเดียเข้าท่าวะ ไอ้เตอร์ มึงมา---

“กูบายจ้า ไม่ว่าง โคซเรียกซ่อม” ฮันเตอร์ปฏิเสธทันทีโดยไม่รอให้เพื่อนพูดจบ “ขอเอาใจช่วยห่า ๆ ละกัน ตี ดูเพื่อนมึงด้วยละอย่าให้มันไปทำตัวเพี้ยน ๆ ใส่คนอื่น”

“ตกลงมึงเป็นเพื่อนกูหรือเกลียดชังหน้ากูวะ กัดกันจังไอ้ห่านี่” เอิร์ธเดาะลิ้นนิ้วหน้า มองเพื่อนอย่างเคื่อง ๆ เล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองซุ้มฐานกิจกรรมที่ยังติดลูกโป่งประดับได้ไม่ถึงครึ่ง “แล้วเมื่อไหร่จะเสร็จวะ ชี้เกียจไว้ยัย”

“ใช่ มึงซี้เกี่ยขนาดนี้จะลงกิจกรรมได้สักกี่งาน สองงานมึงก็คงยอมแพ้แล้วมั้งง” ฮันเตอร์หัวเราะเบา ๆ แม้แต่ควียังพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย

“ปลง ๆ ไปเหอะ ไอ้เวย์มันจะกวन्दินอะไรก็แค่ทำหุทวนลมซะ มึงจะได้ไม่ต้องเป็นบ้าเป็นบอทุกวันแบบนี้”

“ไม่! กูจะแพ้ใครก็ได้แต่ต้องไม่ใช่มัน” เอิร์ธเค้นเสียงลอดไรฟัน พอได้ยินคำพูดเพื่อนท่าทีเฉื่อยซาก็มลายหายไป ไฟซันลุกฟឹบเป็นแบ็กกราวนด์ประหนึ่งร่างซูเปอร์ไชย่าใน*ดราก้อนบอล* “พวกมึงไม่เข้าใจหรอก กูก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน แต่ที่แน่ ๆ กูจะต้องชนะ ไอ้เวย์ให้ได้ สักครั้งในชีวิตก็ยังดีวะ!”

“เอาเหอะ ถ้ามึงว่าฉันพวกกูก็จะเอาใจช่วยละนะ” ฮันเตอร์กลั่นยิ้มพลางหันไปสบตาควิเมื่อเห็นเอิร์ธขยับขาปั้มลมใส่ลูกโป่งรัว ๆ อย่างกระตือรือร้น รวกับจะโชว์ความมุ่งมั่นตั้งใจของตัวเองให้ทุกคนได้เห็น

โพละ!

“เซี่ยเอิร์ธ มึงไม่ต้องไฟแรงขนาดนั้น เสียของหมด”

“โทษ ๆ” เอิร์ธฉวยลูกโป่งใบใหม่มาเสียบเข้ากับปากสายยาง พลังยี่มออกมาอย่างมาดหมายวาดหวังสยหุ

รอก่อนเถอะไอ้เวร คราวนี้แหละ กูจะต้องโค่นมึงลงให้ได้!

EP2

วางแผนไว้ที่ไร

โชคชะตาก็พังแผนผมและทุกที!

“ต๋มใส่น้ำ~ ใส่น้ำให้เต็มต๋ม~”

เสียงเพลงสันตนาการดังก้องไปทั่วลานเกียร์ตลอดช่วงเช้าที่ผ่านมา สร้างบรรยากาศครึกครื้นเพื่อต้อนรับรวมถึงละลายพฤติกรรมเหล่านิสิตใหม่ และส่วนใหญ่ก็เป็นช่วงเวลาปลดปล่อยเอเนอร์จี้ของพวกรุ่นพี่พวกไม่คิดปลุกก็ปล่อยผีร้องเต้นกันสุดเหวี่ยงเหมือนคนไม่ได้เม้าบ่ท ซึ่งเอิร์ธก็เป็นหนึ่งในนั้น พวกน้องปีหนึ่งเห็นแล้วก็คงจะรับรู้ได้ว่าคณะเราเรียนกันหนักขนาดไหน กว่าจะมานึกได้ว่ากฎควรจะต้องอีกสักหน่อย คีปลุครุ่นพี่สุดหล่ออบอุ้นพึ่งพาได้ก็ตอนที่ร้องเต้นอย่างบ้าคลั่งไปแล้วครึ่งชั่วโมงนั่นละ

แต่ก็ช่างเถอะ! คนหล่อทำตัวมีบ้ายังไงก็ยิ่งดูหล่ออยู่ดี ไอ้การที่เขาเต้นไถ่อย่างถูกเผาเอาไม้เสียบตูดไปนับครึ่งไม้ถ่วงคงไม่ได้ทำให้ความหล่อลดลงแต่อย่างใด ทั้งยังทำให้ตัวเองเป็นที่จดจำสุด ๆ สำหรับพวกเด็กปีหนึ่ง ดูจากการที่พวกน้องมันหัวเราะเกือบตายก็น่าจะจำเขาได้ขึ้นใจเลยแหละ

แต่ที่น่าเจ็บใจก็คือ ทั้งที่เอิร์ธทำตัวเซ่โดดเด่นขนาดนั้นแล้ว

ก็ยังแพ้ไอ้เวย์ราบคาบอยู่ดี ตอนแรกแสงก็ส่องเขาดี ๆ พอไอ้เวอร์นั้น โผล่มาปั๊บ สายตาทุกคนก็เบนทิศทางจากเขาพุ่งไปหามันหมด ด้วยความที่มันเป็นคนดังในโซเซียล บวกกับใบหน้าลูกรักพระเจ้า พวก รุ่นน้องผู้หญิงก็เลยกรี๊ดกร๊าดทุกครั้งที่มีมันส่งยิ้มโคตรแฉึกให้ ไอ้พวก เด็กผู้ชายก็ส่งเสียงตะโกนชอบใจกันยกใหญ่ ส่วนเอิร์ธก็กลายเป็น อากาศไปเลย

“ไ้ หน้าบูดเลยหนู กับข้าวไม่อร่อยอะ”

มารัดขวางความเจริญที่นั่งขัดสมาธิอยู่ข้าง ๆ ยัมกรีม ถ้าไม่ เอิร์ธด้วยน้ำเสียงน่าตีระหว่างพักกินข้าวกลางวัน หลังจากแจกจ่าย ข้าวกล่องให้พวกเด็กปีหนึ่งแล้วก็ได้เวลาพวกรุ่นพี่เติมอาหารใส่ กระเพาะบ้าง ก่อนที่จะต้องไปใช้ร่างกายกันอีกมากมายในช่วงเช้า สานกิจกรรมยามบ่ายวันนี้

“เออ! ไม่อร่อยเพราะเหมีนหน้าคนนั่งข้าง ๆ ไ้” เอิร์ธที่ตอนนั้น โมโหหัวทึงเจ็บใจที่ถูกแย่งความสนใจเริ่มพาลใส่ตัวต้นเหตุ แต่ถึง ปากจะบอกว่าไม่อร่อยก็ยังจ้วงข้าวกะเพราหมูสับไข่ดาวในกล่องที่ เหลืออีกไม่มากนักเอา ๆ ไม่หยุด “แล้วมานั่งอะไรตรงนี้ ไม่ไปนั่งกับ กลุ่มเพื่อนมึงอะ”

“พวกมึงก็เพื่อนกูเหมือนกันปะ” คนถูกถามตอบเสียงกลั้ว หัวเราะ ปรายตามองคนพูดรวมถึงคิวกับฮันเตอร์ที่นั่งอยู่ด้วยกัน เขา อาจจะไม่ใช่หนึ่งในแก๊งใครเทพไฟฟ้าพลุชาก็ปนาท (แน่นอนว่าชื่อ ลิเกทั้งยังเสียงโดนลิขสิทธิ์ขนาดนี้ ไอ้เอิร์ธมันสถาปนาขึ้นมาเอง) แต่ก็นับว่าคลุกคลีกับไอ้สามคนนี้อยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าจะจับคู่ จับกลุ่ม ทำงาน หรือไปแรงแอด์กันหลังเลิกเรียน

“เอ๊ะ หรือว่า...” ชายหนุ่มลากเสียงยาว พอเห็นหน้าหงิกงอ ของเพื่อนวัยเด็กแล้วนิสัยเสียของเวย์ก็พลันกำเริบ “มึงไม่นับกูเป็น

เพื่อนเพราะคิดมากกว่าเพื่อน?”

“เขี่ยย อะไรวะเนี่ย!” ฮันเตอร์ที่เตรียมสวาปามข้าวกล่องที่สองถึงกับตาลุกวาว วางซ้อนลง “ตี้ๆ มึงโง่หัวจากกล่องข้าวมาดูชิ้นสารภาพรักนี่ก่อนเว้ย!”

“กว่าขึ้นฆาตกรรม” คิวที่กำลังจะกินข้าวกล่องที่สองเช่นกัน พึมพำ มือหนากร้านดึงแว่นสายตาที่เลนส์เป็นคราบออกจากใบหน้า ใช้ชายเสื้อเช็ดลวกๆ พอสวมแว่นอีกครั้งก็เห็นสายตาเขียวปัดเหมือนพร้อมต่อของคนของคนที่ถูกสารภาพรัก(?) ได้ชัดเต็มสองตา

“คิดว่ามากกว่าเพื่อน?” เอิร์ธถึงกับหมดอารมณ์กินข้าวที่เหลืออีกสองสามคำ เขาตอบสนองด้วยการปาข้อในใส่ไอ้คนพูดเจ็บใจซะมัดที่แหม่งเสือกหลบได้อีก! “เออ! คิดว่ามึงเป็นพ่อกูมั้ง ฤษ! กูไม่ใช่ไอ้พวกกกองอวยมึงนะจะได้มานั่งเทิดทูนบูชา ลูกพี่ครับ เทพเว้ยครับอย่างนั้นอย่างนี้ มึงถามผิดคนละ!”

“อ้าว ก็เห็นชอบด่ากู ก็นี่ว่ามึงด่าเพราะเงิน”

“กูด่าเพราะเกลียดขี้หน้ามึงคำบ สันดานเสีย ชอบกวนตีน!” เอิร์ธฟันลมหายใจแรง สมัยเด็กไอ้เว้ยแหม่งเป็นผู้เป็นคนกว่านี้เยอะเลยนะ ไม่รู้ทำไมโตมาทำตัวเป็นไอ้ประสาทแดก เจอหน้ากันทีไรก็หาเรื่องให้คนอื่นโมโหอยู่เรื่อยเลย

“แต่คนอื่นชอบกูกันเยอะเลยนะ” เว้ยเอ๋ยพลางกวาดตามองไปทางลานเกียร์จนเอิร์ธต้องมองตาม ในอกพลันคุกรุ่นขึ้นมาเมื่อพบว่า ขนาดตอนนีที่พวกเขากำลังนั่งพักกินข้าวกันสายตาของพวกเขาเด็กปีหนึ่งหรือแม้แต่เพื่อนกับพวกรุ่นพี่ก็ยังไม่กล้าเลือกมาทางไอ้เว้ยเป็นระยะๆ อยู่ดี

“คนมันฮอตทำอะไรก็มีแต่คนจับตาดู เฮ้อออ! หนักใจวะ”

น้ำเสียงอ่อนใจกับสีหน้ากระหึ่มยี้มย่องนั้นช่างย้อนแย้ง จน

เอิร์ธรู้สึกอยากเอาอะไรฟาดไอ้เวรตรงหน้าให้หัวแบะ ชายหนุ่มสบถชื่อสายพันธุ์สัตว์เลื้อยคลานอันโด่งดังในสวนลุมออกมาแล้วแค้นเสียง “กูไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าคนอื่นชอบอะไรมึงนักหนา โลกแม่งตัดสินคนจากหน้าตาอย่างเดียวเวอร์ ถ้าคนอื่นรู้ว่าตัวจริงมึงสันดานเป็นไงคงชอบไม่ลงหรอก!”

“หือออ เอาจริงกว่ากูก็นิสัยดีอยู่นะ” เวย์เอียงคอพรางมองไปทางคิวกับฮันเตอร์ ประหนึ่งหาแนวร่วมสนับสนุน

“กีนะ ถ้าไม่นับที่มึงชอบแก๊งไอ้เอิร์ธ มึงก็นิสัยโอเคอยู่” ฮันเตอร์ออกความเห็นอย่างเป็นกลาง

ในฐานะเพื่อนร่วมชั้นเรียน อย่างน้อยไอ้เวย์ก็รับผิดชอบงานในหน้าที่ของตัวเองได้ดีเวลาต้องทำงานกลุ่มด้วยกัน ไม่เคยเอาเปรียบเพื่อน ทั้งที่ตัวมันเองรับงานนอกเยอะแยะแต่ก็ยังแบ่งเวลาให้การเรียนรู้ได้ไม่ขาดตกบกพร่อง หรือในฐานะเพื่อนมันก็เป็นพวกใจกว้างทำอะไรแฟร์ ๆ เท้าที่รู้จักกันมาหนึ่งปีก็รู้สึก่ออีกฝ่ายเป็นเพื่อนที่คบได้ยาว ๆ เลยละ ตราบใดที่มันไม่มากวนตีนเขาเข้าเย็นแบบที่ทำได้กับไอ้เอิร์ธ

“แต่แน่นอนว่าสู้ไอ้ตัวของกูไม่ได้หรอกนะ มึงอย่าน้อยใจนะเพื่อนรัก” นักกีฬาหนุ่มหันไปยิ้มกริ่มใส่คนข้างกาย

คิวกอนใจยาว เมินท่าทีเฝ้าหยิ่งของฮันเตอร์แล้วหันไปมองหน้าเวย์ ก่อนที่จะสรุป “ข้อเสียอย่างเดียวของมึงก็คือชอบหาเรื่องแหย่ไอ้เอิร์ธนี่แหละ” ห่วงคิ้วเข้มปรากฏร่องจาง ๆ ยามสบตากับสตรีมเมอร์คนดัง “เมื่อไรจะเลิกแก๊งมันสักที ไม่รู้ค่าญเวลาโดนมันแหกปากโว้ยวายใส่หรือไง กูรู้ค่าญนะ”

“อ้าว!” เอิร์ธหันขวับไปมองหนุ่มติ่มเพื่อนรัก ก็นึกว่าบอกให้เลิกแก๊งเพื่อจะปกป้องกัน ที่ไหนได้มันทำเพื่อตัดรำคาญหรอกเธอ!

“เอาจริงปะ กูก็ได้ตั้งใจจะแก้มันน้อยๆ หรือ” เวย์ตอบขณะรัดกล่องข้าวที่กินจนเกลี้ยงแล้วด้วยหนึ่งยาง แล้วโยนใส่ถังขยะที่อยู่ห่างออกไปราวหนึ่งช่วงแขน พอหันกลับมาที่ยืนมือออกไปตั้งท่าจะจิ้มแก้มเพื่อนวัยเด็กที่หันมาลืงตาใส่ทันที

“แต่เนี่ย พวกมึงดูดิ มันตลกขนาดนี้ให้เลิกแก้มยังงิอะ”

“ตลก? กูอะนะ อย่างกูขายหล่อลั้วๆ ตลกก็โงะ?”

“ไม่ได้หมายถึงหน้า หมายถึงท่าทางมึงอะ” คู่สนทนาพูดพลางหัวเราะในลำคอ สภาพไอ้เอิร์ธตอนนี้เหมือนลูกหมาที่คิดว่าตัวเองเป็นหมาป่า แล้วกำลังหัดแยกเขี้ยวขู่ฟ่อๆ แบบที่คิดว่าตัวเองดูน่าเกรงขามสุดๆ ไม่มีผิด “เอาจริงมึงก็รู้ปะว่ากูแค่แก้มเฉยๆ ก็ยังจะบ้าจี้ตามอีก มันเป็นอย่างงิอะ อาการมันเป็นยังงิอะ”

“มันเป็นแบบนี้ไง!” เอิร์ธยกขาขึ้นตั้งท่าจะถีบ ก่อนจะร้องไวยวายเมื่อถูกอีกฝ่ายจับข้อเท้าไว้ได้ เลยเกิดเป็นภาพย้อยจุดจุดกระซากอันน่าสังเวชในสายตาคนรอบข้างที่เห็นแล้วก็พากันหัวเราะพรีด

“ใครมาเห็นคงคิดว่าพวกมึงเกลียดกันนะนี่” ฮันเตอร์ส่ายหน้ายิ้มๆ หลังจากช่วยจับไอ้เปี้ยกของกลุ่มแยกตัวออกมา

เอิร์ธหน้าบูด “เฮอ ก็เกลียดอะดิ!”

“อย่าปากไม่ตรงกับใจสิอะหนูเอิร์ธ” เวย์ขยิบตาอย่างล้อเลียน “สมัยประถมมึงบอกกูเป็นเพื่อนตายคนเดียวในชีวิตด้วยซ้ำ”

เอิร์ธแยกเขี้ยว “เรื่องมันผ่านไปตั้งแต่ชาติที่แล้วแล้วโว้ย! กูขอถอนคำพูด!”

“อะๆ กูเป็นคนผิดอีกละ ทั้งที่มึงอะเริ่มก่อน มาฟิดฟิดใส่กูตั้งแต่แพ้เรื่องซ็อกโกแลตวาเลนไทน์ตอน ม.4 ไง ทำเป็นลืม”

“ก็มึงมาหยามกูทำไม กูไม่ชอบแข่งขัน แต่เรื่องอะไรกูต้องแพ้

อะ เกตปะ คอยดู ปีนี่แหละกูต้องดังกว่ามึงแน่!” เอิร์ธประกาศลั่น พร้อมหันไปพาดแขนลงบนไหล่คิว

“กูให้อัศวินลงชื่อกูเป็นสตาร์ฟิงงานเฟิสต์เดดอาทิตย์หน้าไป แล้วด้วย กูจะเอาหน้าหล่อๆ ไปโชว์น้องๆ ต่างคณะ เปิดเทอมมา เต็มมึงก็ตกกระป๋องละ!”

“เออ พุดถึงงานเฟิสต์เดด” พอได้ยินคีย์เวิร์ดเวย์กนี่ก็บางอย่าง ขึ้นมาได้จิงเอ่ยเตือน “มึงก็ระวังๆ ไว้หน่อยแล้วกันนะ กูได้ยินพวก รุ่นพี่บอกว่าส่วนกลางโหดกว่างานคณะมาก พวกคุ่มงานก็โหด ใช้งานก็โหด แล้วคิดมาแต่พวกจู้จี้เพอร์เฟกชันนิสต์ทั้งนั้น มึงยังเด๋อๆ ด่าๆ ชุ้มช้ำมอยู่ อย่าไปทำตัวให้โดนเขาด่าละ”

“...ขนาดนั้นเลยหรอวะ” เอิร์ธแอบใจแป้ว แต่เพียงไม่กี่วินาที ก็เซิดหน้าขึ้นเพราะไม่อยากให้คู่แข่งตลอดกาลมองเห็นจุดอ่อนของตน

“มันจะสักเท่าไรกันเชียว คนอื่นยังทำได้ ทำไมกูจะทำไมได้ นอกจากหน้าตาดีแล้วกูก็ปากดีด้วย เต็มวูเล่นของทาสีฝั่งมหาเสน่ห์ ไปเลย พุดอะไรไปคนเชื่อหมด ไม่มีทางโดนด่าอยู่ละ” คนตัวเล็กที่สุดในกลุ่มพุดยาวยี้ด พร้อมกับยื่นมือไปดึงแขนคิวมากอดคอ ยิ้มหวาน ใส่เพื่อน

“มีอัศวินอยู่ทั้งคน กูเอาตัวรอดได้สบายอยู่ละ ใช่มะ มึงจะช่วยกูใช่มะ”

“อือ” คนที่มีประสบการณ์ในฐานะสตาร์ฟักิจกรรมมามากมาย ตลอดช่วงปีหนึ่งเพราะต้องเก็บชั่วโมง กยศ. รวมถึงมักไปรับจ๊อบ สตาร์ฟิงงานอีเวนต์พยักหน้า ดวงตาคมภายใต้แว่นสายตาทรง สีเหลี่ยมทอแววลั้งเล “ถ้าเขาไม่ให้เราไปอยู่คนละฝ่ายกันอะนะ...”

“เฮ้ยยย... เราลงส่วสๆ เหมือนกัน มันจะไม่ได้อยู่ด้วยกันได้

“โง่” เอิร์ธยิ้มกระหยิ่มมันออกมันใจ ถึงจะหวั่นๆ อยู่บ้างเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาลงชื่อเป็นสเตาฟฟ์ทำกิจกรรมส่วนกลาง ไม่ใช่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเหมือนสมัยอยู่ปีหนึ่ง แต่ถ้ามีไอคิวที่ผ่านประสบการณ์ด้านนี้มาอย่างโชกโชนอยู่ข้างๆ เขาก็มั่นใจว่าเอาตัวรอดได้แน่

“คนฝั่งนู้นไม่พออะ เราลงชื่อมาทีหลัง จั๊นไปอยู่ฝ่ายประสานงานแทนแล้วกันนะ”

“ครีป?!”

ก็นั่นแหละครับท่านผู้ชม เคยไหม ทุกครั้งที่วางแผนอะไรไว้ดิบดิบ แต่พอถึงหน้างานปุ๊บทุกอย่างก็ผิดไปจากที่คิดไว้ชนิดหน้ามือเป็นหลังตีน ทั้งที่เอิร์ธอุตส่าห์ลงชื่อทำฝ่ายสวัสดิการตามไอคิวแล้วแท้ๆ กะว่าจะได้มีเพื่อนทำงานซิลซิล ไม่ต้องกดดันมาก แต่พอถึงวันจริงก็โดนรุ่นพี่ปีสามที่เป็นเฮดฝ่ายจับเข้าย้ายไปเป็นฝ่ายประสานงานแทนซะงั้น นอกจากจะต้องวิ่งหาชีวิตทำงานให้ส่วนกลาง ยังรับหน้าที่ประสานงานกับสเตาฟฟ์ที่ไปดูแลคณะวิศวกรรมศาสตร์ด้วย

“สู้ๆ เว้ย” ไอ้ติ่มเพื่อนรักตบไหล่ช่วยพรด้วยสีหน้านิ่งสนิท เวลาเห็นมันทำหน้าแบบนั้นทีไรเอิร์ธก็สังหรณ์ใจไม่ดีทุกครั้งไป เพราะรู้สึกได้ว่าจะต้องมีอะไรสักอย่างที่มันไม่พูดออกมา

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด นี่เองสินะที่ทำให้พวกแบตฯ อ่อนอย่างไอคิวไม่เอ่ยปากขอสลับฝ่ายกับเขาหรือขอมาทำงานด้วยกัน เพราะไอ้ฝ่ายประสานงานนี่เม่งเหนือกว่าสวัสดิฯ เหนือยฉิบหาย! แค่สองชั่วโมงตั้งแต่หกโมงเย็นแปดโมงเช้านี้เขาวิ่งจนขาวิดไม่รู้กี่รอบแล้ว ในยุคที่มีเทคโนโลยีทั้งไลน์ทั้งข้อความเสี่ยงอะไรใด ๆ แต่สุดท้ายเวลาโดนใช้ก็ต้องวิ่งหน้าตั้งไปหยาบช้าของตัวเองด้วยตัวเองอยู่ดี แล้วไอ้พวกปีสามปีสี่ก็ใช้ปีสองกันเก่งมากกก เหมือนมีปมที่ถูกรุ่นพี่

จิกหัวใช้มาจากปีก่อนๆ เลยเก็บความแค้นไว้มาใช้รุ่มน้องต่อแบบ รุ่มรุ่มนะ!

“น้องๆ ตรงนั้น เอ่อ...เอิร์ธ!”

“ครับพี่!” เจ้าของชื่อหั่นขั้วบ เหลือบมองป้ายสตาฟฟ์ที่ห้อย คอไว้แวบหนึ่ง นึกอยากหาชีวิตมาลบชื่อตัวเองใจจะขาด เวลาใคร เรียกใช้ก็จะเหลือแค่ ‘น้องๆ’ ที่นี้จะได้ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้เพราะไม่ใช่ ชื่อเขา

“ฝากไปหีบถุงริสต์แบนด์มาให้หน่อย เดี่ยวต้องแจกให้ปี่หนึ่ง ตอนไปรวมตัวกันหน้าลานหอสมุดอะ พี่ก็ว่าตอนเตรียมของเมื่อเช้า พี่หีบมาแล้วนะ สงสัยลืม อ้อ! อยู่ในห้องเก็บของกองกิจฯ นะ เร็วๆ”

“โอเคครับ”

เอิร์ธกัดฟันฉีกยิ้มตามมารยาท แล้วหันหลังวิ่งกลับไปยัง ทิศทางที่มุ่งตรงสู่กองกิจการนิสิต ฝ่ายประสานงานชื่อฟังดูเท่เนอะ แต่ความจริงแหม่งก็คือเจเนอรัลเบ้ ใครใช้ให้ทำอะไรก็ต้องทำนั่นแหละ สองชั่วโมงนี้โดนใช้ไปหีบของยี่สิบครั้งแล้วมั้ง ไม่ต้องดูสมาร์ตวอช ก็เดาได้ว่าเข้านี้คงเดินไปหลายพันก้าวละ ดีต่อสุขภาพกายแต่ไม่ดี ต่อสุขภาพใจคนไข้เกียจแบบเขาเลยจริงๆ!

“วันหยุดแท้ๆ ภูมาลำบากลำบากทำไมวะเนี่ย”

เอิร์ธพิมพ์ापนหอบ ขณะเปิดสวิตซ์ไฟห้องเก็บของกองกิจการ นิสิตเพื่อหาถุงริสต์แบนด์ แทนที่วันเสาร์แบบนี้เขาจะได้ไปงานจับมือ ไอศดอลเกิร์ลกรุ๊ปที่ตามตื๋งมาหลายปี หรือไม่ก็นอนตีฟุงดูเน็ตฟลิกซ์ ทั้งทวนวันหยุดอันแสนสุขก่อนเปิดเทอม ดันต้องแหกขี้ตาตื่นตั้งแต่ ตีห้าครึ่งเพื่อมาเป็นเบ้เนี่ยนะ!

ทั้งหมดก็เพราะไอ้เวทย์คนเดียวเลยแท้ๆ! ถ้ามันไม่ขยันกวาดดิน ให้เขาหมั่นได้ เขาจะต้องมานั่งปั้นยิ้มหวานเป็นหมากรับใช้รุ่มพี่ ทำตัว

เป็นรุ่นพี่แสนดีอบอุ่นของพวกปีหนึ่งเรียกเรตติงให้ตัวเองเพื่อหาทางพยายามเอาชนะมันแบบนี้เหรือ!

นี่หาเรื่องลำบากให้ชีวิตทำไมนะ หรือจะช่างแม่งไปได้ ไม่เอาๆ แบบนั้นเสียหน้าตายซัก เอิร์ธตอบตีกับความคิดในหัวตัวเอง ขณะที่หัวรถรีลล์แบนด์พร้อมกับสาวเท้าเร็ว ๆ ไปตามถนนที่มุ่งหน้ากลับสู่ลานว่างข้างตึกสหกรณ์มหาวิทยาลัย อันเป็นสถานที่ที่สเตฟฟีส่วนกลางใช้เป็นพื้นที่เตรียมงาน

“อ้าวเฮีย! เดินเลย” เอิร์ธมัวแต่คิดนู่นนี่จนเดินเลยทางเลี้ยว ชายหนุ่มจึงหันหลังกลับอย่างกะทันหันโดยไม่ทันได้สังเกตว่ามีคนกำลังเดินสวนมาจากทิศทางตรงกันข้าม

พลั๊ก!

“โธ้ย!”

เอิร์ธที่ไม่ทันมองทางเซถอยหลังไปสองสามก้าว รู้สึกเหมือนปะทะเข้ากับกำแพงแข็ง ๆ ที่อบอุ่นด้วยอุณหภูมิร่างกายมนุษย์ ด้วยรู้้อยู่แก่ใจว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิดที่ไม่ดูตาม้าตาเรือ เอิร์ธจึงเงยหน้าขึ้นตั้งใจจะเอ่ยปากขอโทษ แต่พอเห็นหน้าคู่กรณี คำพูดก็ค้างคั่งอยู่ในลำคอ ได้แต่อ้าปากหวิวเหมือนคนโง่ มองคนตรงหน้าด้วยแววตาล่องลอย

โห สูงมาก หล่อด้วย หล่อฉิบหาย มหา'ลัยเรามีคนหล่อขนาดนี้ด้วยเหรือวะ...

ตึกตึก ๆ

ก่อนเนื้อในอกซ้ายเต้นเร็วขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ อาจเพราะเขารีบเดิน หรือเพราะตกใจกับอุบัติเหตุ หรือไม่ก็คงเพราะคู่กรณีหน้าตาดีจนเอิร์ธหยุดมองไม่ได้ เหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง หรือไม่ก็ทุกอย่างรวมกัน ถ้าใครเคยอ่านหรือดูแอนิเมะการ์ตูนดาหวาน ประเภท

พระเอกหัวดำเย็นชาขวัญใจสาว ๆ คนตรงหน้าเขาก็หลุดออกมาจากการตุนพวกนั้นเลยละ

หมอนี่ตัวสูงกว่าเขา ชนิดที่ศีรษะเขาอยู่แค่ปลายจมูกอีกฝ่าย ผิวขาวเหลืองเกือบ ๆ จะเป็นสีแทนเหมือนคนชอบออกกำลังกาย กลางแจ้ง ส่วนหนูนึกน่าจะบักบักไฉ่ย่อย เพราะว่าแขนที่โผล่พ้นเสื้อ นิสิตซึ่งพับขึ้นไปถึงข้อศอกปรากฏเส้นสายกล้ามเนื้อชัดเจน คิ้วเข้ม หางตาเฉียงขึ้นทำให้ดูเจ้าเล่ห์หน่อย ๆ สันนิษฐานชัด จมูกโด่ง หน้าตาโดดเด่นสะดุดตามากเสียจนเริ่ตสงสัยว่าเขาไม่เคยเห็นหน้าค่าตาอีกฝ่ายได้ยังไง

หรือว่าจะเป้นเด็กปีหนึ่ง? ไม่สิ ไม่ใช่ปีหนึ่ง

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของคนตัวเล็กกว่ากวาดไล่ลงมาถึงป้ายสถาปฟงานเฟสต์เดดที่ห้อยคออีกฝ่ายอยู่ ถ้าไม่ใช่ปีสองก็คงเป็นรุ่นพี่สินะ ชื่อ ‘เมฆ’ จั่นเหรอ เออ ก็ดูเื่อมไม่ถึงจริง ๆ นั่นละ ตัวโคตรสูงเลย พ่อแม่ต้มเสาไฟฟ้าให้กินตั้งแต่ฟันเริ่มขึ้นเลยปะเนี่ย

บ้าเอ๊ย ทำไมหัวใจเต้นแรงจังวะ!

“เอ่อ ขอ...ขอโทษครับ” เริ่ตสงสัยงตะกุกตะกัก ท่ามกลางมวลอารมณ์มากมายที่ตักกันดุจเกิดพายุทอร์นาโดในอกเขาก็ยังจำได้ว่าตัวเองเดินชนชาวบ้านและต้องรีบเอ่ยขอโทษ

“ไม่เป็นไรครับ” ฝ่ายนั้นยิ้มให้น้อย ๆ เปล่งเสียงทุ้มต่ำที่แสนจะเข้ากับใบหน้าออกมา

หน้าหล่อไม่พอ เสียงก็หล่อเหมือนพวกพระเอกซีรีส์จีนพากย์ไทย คนอะไรมันจะดูเพอร์เฟกต์ขนาดนี้ เวรเอ๊ย! โลกนี้มันไม่ยุติธรรมเกินไปแล้ว!

ระหว่างที่เริ่ตกำลังฟุ้งซ่านอยู่ในโลกส่วนตัว คู่กรณีก็เดินเลี้ยวจากไปอย่างเร่งรีบ ทิ้งให้คนตัวเล็กกว่าเหลียวมองตามคอแทบ

หักพลงยกมือขึ้นตะหนักร้องตัวเอง

กำเริบอีกแล้ว โรคชอบผู้ชายที่หน้าตาของกู

เอิร์ธเป็นไปเช็กชวลที่มารู้ว่าตัวเองก็ใจเต้นแรงกับผู้ชายได้ ตอนมัธยมปลาย ตอนนั้นไอดอลสาวที่เขาตั้งไปออกงานอีเวนต์ซึ่งมีดาราซีรียส์วายไปร่วมงานเดียวกัน แล้วเอิร์ธก็ดันถูกรอยยิ้มของดาราคณนั้นแอตแท็กเข้าอย่างจังตอนอีกฝ่ายเดินผ่านแล้วสบตากัน โดยบังเอิญ ตอนแรกก็คิดว่าตื่นเต้นที่ได้เจอดารา แต่กลายเป็นว่าหลังจากนั้นเวลาเห็นผู้ชายหล่อ ๆ ตรงสเปกที่เริ่เขาก็ใจเต้นแรงตลอด คิดไปถึงขั้นว่าถ้าคบกันเป็นแฟนก็ไม่ติดนะ

ส่วนคนที่ชื่อเมฆนั้น...ไปขอไอจีจากใครได้บ้างวะ

มุมปากของเอิร์ธกดลึกพยายามกลืนยิ้มขณะมองตามหลังอีกฝ่ายไปจนลับสายตา สองขามายใต้กางเกงสแล็กส์ของชายหนุ่ม จึงเริ่มก้าวเดินอีกครั้งกลับไปยังลานกิจกรรมข้างตึกสหกรณ์ พลงคิดในใจว่า เออวะ อย่างน้อยที่แหกขี้ตาตื่นเข้ามาวันนี้ก็คุ้มค่า

หวังว่าวันนี้จะได้เห็นหน้าหมอนั่นอีกสักครั้งนะ

กิจกรรมรับน้องของทางมหาวิทยาลัยหรือเฟิสต์เดด

จะค่อนข้างเป็นทางการมากกว่างานที่ทางคณะจัดกันเอง กิจกรรมส่วนใหญ่ก็ปลูกฝังความรู้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย เช่น ฝึกร้องเพลงประจำมหาวิทยาลัย พาไปแนะนำสถานที่ หรือกฎระเบียบต่างๆ หน้าทีของพวกสตาฟฟ์ก็คือคอยสังเกต ดูแลร่างกายจิตใจพวกรุ่นน้องที่คงจะทั้งตื่นเต้นและยังไม่คุ้นชินกับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ รวมถึงส่งเสริมให้น้องๆ มีเพื่อนให้มากที่สุด แบ่งหน้าที่กันตามฝ่ายที่ตัวเองรับผิดชอบ สวัสดิการดูแลเรื่องข้าวปลาอาหารสุขภาพ ส่วนประสานงานก็วิ่งวุ่นดูแลความเรียบร้อยด้านอื่นๆ

“มึง ฝ่ายสวัชฯ ที่มึงอยู่มีสตาร์ฟชี้อเมฆปะ” ระหว่างพักกินข้าวผมแอบไปกระซิบถามไอ้คิว หลังจากคอยชะเง้อมองหาคู่กรณีตลอดช่วงเช้าแล้วไม่พบ

“ไม่มีนะ” คิวตอบหลังจากนี้ก็อยู่พักหนึ่ง “ทำไม”

“เมื่อเช้านี้เดินชนเขา เลยจะไปขอโทษดี ๆ อีกรอบ” เอิร์ธพูดหงอย ๆ ไม่ได้บอกความจริงเพื่อนว่าเขาแอบติดใจผู้ชายคนนั้นเลยอยากฟอลซ์ ไอ้จี้ เสียหายที่ไม่ได้ถ่ายรูปอีกฝ่ายไว้เพราะทุกอย่างมันกะทันหัน

สงสัยต้องลองไปไถดูในกรุ๊ปแชตสตาร์ฟฟิงานนี้แล้วมั้ง แต่รวมทุกคนก็มีเป็นร้อยคน จะเจอไหมวะเนี่ย...

“อาจจะเป็นคนดูแลตามคณะ ไม่ใช่ส่วนกลางแบบเราก็ได้” คิวว่า งานเฟิสต์เดดจะมีทั้งช่วงที่รวมตัวกันหลาย ๆ คณะ กับแยกย้ายกันไปอบรมตามแต่ละคณะเพราะจะดูแลได้ง่ายกว่า

เอิร์ธพยักหน้า สายตาสอดส่องมองหาเป้าหมายพร้อมภาวนาให้ได้เจอกันอีกครั้ง

ซึ่งปลายวันนั้นเขาก็ได้เจอเมฆจริง ๆ ทว่าไม่ใช่สถานการณ์ที่คิดเอาไว้เลย

“ทำไรกันอะ”

“สปอนเซอร์เพิ่งส่งขนมมาเพิ่มอีกเจ้าอะดิ เขาเลยให้ใส่เพิ่มเข้าไปใน Gift Bag เดี่ยวต้องแจกให้น้องตอนเข้าหอประชุมบ้ายนี้แล้วเนี่ย แม่่ง ทำไม่ทันละ”

“อ้อ ให้เราช่วยปะ”

“ดี ๆ ขอบใจ”

จุดเริ่มต้นของความวินาศสันตะโรเกิดขึ้นตอนที่เอิร์ธทำตัวเป็นคนดีมีน้ำใจ เพราะเห็นว่าเป็นงานเร่งด่วน บวกกับเห็นฝ่าย

สวัสดิการบางคนยังไม่ได้พักกินข้าว เลยอาสาช่วยจัดขนมใส่ Gift Bag และเพราะกำลังยุ่ง เอิร์ธก็เลยเพลลอวางโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะแถวนั้น ไม่ได้อ่านแชตไลน์กลุ่มสตาร์ฟฟี่ที่แจ้งว่าตารางกิจกรรมถูกเลื่อนขึ้นมาครึ่งชั่วโมง กำหนดการที่ปีหนึ่งจะต้องเข้าหอประชุมถูกเลื่อนขึ้นมาเป็นบ่ายสองโมงแทนที่จะเป็นบ่ายสองโมงครึ่ง เพื่อให้น้องๆ ได้กลับบ้านเร็วกว่าเวลาเดิม

ดังนั้นตอนที่ถูกทั้งแชตทั้งโทร. จิกให้ไปแจ้งคณะวิศวะให้มาที่หอประชุม เอิร์ธจึงไม่ได้อ่านไลน์หรือรับสาย เขากับเพื่อนผู้ชายอีกสามคนช่วยกันแบกกิฟต์แบ็กไปที่หอประชุมเตรียมแจกน้องๆ กะว่าสักบ่ายสองไปแล้วค่อยไปตามเช็กกับทางสตาร์ฟฟี่ฝั่งวิศวะว่าพร้อมหรือยัง

ทว่าพอมาถึงหอประชุมตอนบ่ายโมงห้าสิบแล้วเห็นพวกปีหนึ่งกำลังทยอยเดินเข้าหอประชุมเท่านั้นแหละ เอิร์ธก็น้ำซึบเป็นไก่อัดมึนเลย

“เซี่ยๆๆ ทำไมเข้าหอประชุมแล้วอะ!”

“ไม่รู้... อ๊ะ!”

“ฝากหน่อยๆ” เอิร์ธตะโกนบอกเพื่อนจากฝ่ายสวัสดิการแล้วลุกลุลูกเลนควิกโทรศัพท์มือถือออกมาเปิดแชตไลน์ มีทั้งข้อความทั้งสายที่ไม่ได้รับเกือบสิบสายเมื่อสิบนาทีก่อน ซึ่งตอนนั้นเขายังวุ่นวายกับการจัดขนมใส่กิฟต์แบ็กอยู่เลย ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าจิบหายแน่

มีใครไปบอกวิศวะให้เข้าหอประชุมยังวะ นั้นมันหน้าที่กูนี่เซี่ยๆๆ

เอิร์ธลนลานกดโทร. หาสตาร์ฟฟี่ที่ดูแลคณะวิศวกรรมศาสตร์ พลองเงยหน้ากวาดตามองไปยังทิศทางที่อยู่ของตนเอง เสียงรอสายเพิ่งจะดังได้ครึ่งเดียวตอนที่เขาเห็นกลุ่มเด็กปีหนึ่งคณะตัวเอง

กำลังเดินตามหลังสตาฟฟ์ตรงมายังหอประชุม ทำเอาเอิร์ธโง่ใจ
อย่างถึงที่สุด

คงจะมีคนช่วยโทร. บอกแทนให้ เอาเถอะ อย่างน้อยก็ไม่ได้
มาสาย ถูกรอดแล้วแหละมั้ง

เขาคิดในใจขณะโทร. ไปขอโทษขอโพยเฮดฝ่ายประสานงาน
ทนฟังเสียงบ่นจนหูชาว่าทำไมไม่รู้จักรับสาย คือแบบว่าก็รู้แหละว่า
ตัวเองเสนอหน้าไปช่วยงานที่ไม่ใช่หน้าที่ แต่ยังไม่ถึงงานเหมือนกัน
แล้วเขาก็ทำเพราะหวังดีอยากช่วยเพื่อนปะ ภูผิตขนาดนั้นเลย
เหอวะ

“แม่ บ่นเหมือนกูไปเผาบ้านใครงั้นอะ” ชายหนุ่มสบถเบา ๆ
หลังกดวางสาย หรือเพราะเมื่อเข้าก่อนออกจากคอนโดลิ้มทาสีฝั่ง
มหาเสน่ห์ห้าวะ ก็คนมันรีบ...

“นาย!”

เสียงทุ้มเจือกระแสเคร่งเครียดดังมาจากด้านหลัง เอิร์ธที่กำลัง
สาวเท้าจะเดินขึ้นบันไดอีกฝั่งของอาคารหอประชุมเพื่อไปเข้าประจำ
จุดรับผิดชอบจึงหันกลับไปมอง

หัวใจไม่รักดีเดินโลดเร่ร่อนเมื่อพบว่าเป้าหมายของเขามาหา
ถึงที่ แต่ที่ต่างจากเมื่อเข้าคืออีกฝ่ายดูไม่ได้อยู่ในอารมณ์เอนจอย
สักเท่าไร จ้องหน้าเหมือนเขาไปเหยียบตาปลาที่ดินเข้าอย่างนั้น
แหละ

“เอ่อ...” เอิร์ธกลืนน้ำลาย สมองสั่งให้ส่งยิ้มไปขัดตาทัพทันที
“มีอะไร---

“อยู่ฝ่ายประสานงานกับวิศวะใช่ปะ”

“อ่า...ใช่” คนตัวเล็กกว่ารับคำอย่างงงัน ทันใดนั้นก็ต้องอ้าปาก
ค้างเมื่อได้ยินคนตรงหน้าเอ่ย

“กว่าจะเจอตัว นี่กว่าปาโทรศัพท์ออกนอกโลกไปแล้ว ก็ยังเห็นถืออยู่ในมือนี้”

“หา???”

คนเราจู้ๆ เจอหน้าก็หาเรื่องกันนี้ได้เลยเหรวะ ถ้ามีปรอทความประทับใจโชว์อยู่บนหัวละก็ ทุกคนคงจะได้เห็นว่าความประทับใจที่เอิร์ธมีต่อไอ้สุดหล่อตรงหน้านี่ตกฮวบลงไปอยู่ท้ายตารางในพริบตาเลย!